

Arrest

nr. 333 753 van 3 oktober 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 23 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal van 14 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. FONTAINE *loco* advocaat J. HARDY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 29 februari 2024, diende op 1 maart 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden in Griekenland genomen op 13 en 16 juli 2023 (Eurodac).

1.2. Op 14 mei 2025 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid wegens internationale bescherming in een andere EU-lidstaat (Griekenland). Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 15 mei 2025 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 01/03/2024

Overdracht CGVS: 19/03/2024

U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op maandag 31 maart 2025 van 14.09 uur tot 16.16 uur. U werd bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, meester FEGUY Farah (loco meester HARDY Julien), was aanwezig tijdens uw persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijns staatsburger, geboren op [...] juni 1986 in Gaza-stad, in Gaza, waar u woonde tot uw vertrek uit Palestina.

U verklaarde dat u in 2006 werd geraakt door een raket, waarna u in 2006, 2007, 2018 en 2022 operaties onderging in Egypte aan verschillende lichaamsdelen.

U verklaarde in Gaza verschillende keren gearresteerd te zijn geweest en in de gevangenis te hebben gezeten. U wilde zich niet bij Hamas aansluiten, waardoor u telkens van verschillende zaken werd beschuldigd. U werd veroordeeld tot een gevangenisstraf, maar mocht eerst uw medische behandeling verder zetten, waarna u Gaza ontvluchtte.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u Palestina in maart 2023.

In Griekenland diende u een verzoek om internationale bescherming in. Op 26 oktober 2023 kreeg u in Griekenland de vluchtelingenstatus.

U verklaarde dat u er nooit aan had gedacht in Griekenland te blijven. U had problemen in Griekenland en het is u niet gelukt uw situatie er in orde te brengen. U wilde naar België. U werd twee keer aangevallen: een keer in Athene en een keer in Kreta. U ging dat aangeven bij de politie. U had in Griekenland pijnstillers nodig omwille van uw verwondingen die u sinds 2006 kent. U sliep in Athene soms op straat.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u Griekenland in februari 2024. U kwam aan in België op 29 februari 2024 en diende hier op 1 maart 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: (1) een kopie van uw Palestijns paspoort, (2) een kopie van uw UNRWA-kaart, (3) uw Griekse verblijfskaart (ADET), (4) uw Grieks paspoort, (5) een kopie van uw Palestijns geboortecertificaat, (6) een kopie van uw Palestijnse identiteitskaart, (7) kopieën van de Palestijnse geboortecertificaten van uw echtgenote en kinderen, (8) een kopie van uw huwelijksakte, (9) kopieën van medische rapporten uit Palestina, (10) kopieën van documenten in verband met uw veroordeling in Gaza, (11) uw Griekse asiëldossier en (12) medische documenten en voorschriften van in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Hoewel u bij het invullen van de Vragenlijst Bijzondere Procedurele Noden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had aangegeven dat u aan geheugenproblemen lijdt (zie administratief dossier, Vragenlijst Bijzondere Procedurele Noden DVZ), waarvoor de tolk luider moest spreken en u dichter bij de tolk moest zitten, evenals dat er voldoende pauzes zouden worden genomen, moet er worden vastgesteld dat u geen enkel document neerlegt om die problemen enigszins te staven of om het CGVS in te lichten over de wijze waarop die verklaarde problemen uw deelname aan de procedure zouden verhinderen. Uit het verloop van het persoonlijk onderhoud blijkt ook geenszins dat u enige moeilijkheden kende om aan de procedure deel te nemen. U stelde tolk goed te begrijpen (CGVS, p. 2), wat ook omgekeerd het geval was (CGVS, p. 2), en hebt het aangegeven wanneer u de tolk toch niet goed begreep (CGVS, p. 3). In het verdere verloop van het persoonlijk onderhoud maakte u geen verdere opmerkingen in dat verband (CGVS, p. 1-17) en op het einde van uw persoonlijk onderhoud gaf u aan dat u de tolk en de vragen van de protection officer goed hebt begrepen (CGVS, p. 16). U stelde bij aanvang klaar te zijn voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS, p. 2) en maakte op het einde van uw persoonlijk onderhoud geen opmerkingen in verband met uw onvermogen aan de procedure deel te nemen (CGVS, p. 16).

Uw advocaat stelde dat u omwille van uw geheugenproblemen mogelijks niet over alles duidelijk was (CGVS, p. 16), maar aangezien u geen medisch document neerlegt dat die geheugenproblemen enigszins kan staven, kan er niet zonder meer worden aangenomen dat uw louter verklaarde geheugenproblemen uw deelname aan de procedure in de weg zouden staan.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn (zie administratief dossier, blauwe map, Aanvraag Derde Landen), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (CGVS, p. 9). U kreeg er op 26 oktober 2023 de vluchtelingenstatus (CGVS, p. 9) en had er een verblijfskaart (ADET) en een paspoort die geldig zijn tot respectievelijk 25 oktober 2026 en 4 december 2028 (zie administratief dossier, blauwe map, Aanvraag Derde Landen; zie administratief dossier, groene map, documenten 3-4).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de

lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2022, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 8/6/2023 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/06/AIDA-GR_2022-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; en Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf).

Echter, de commissaris-generaal is van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U stelt dat het u niet lukte om uw situatie in Griekenland in orde te brengen omdat u altijd al naar België wilde reizen (CGVS, p. 10-11). U beperkt zich daarmee tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, maar haalt géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Griekenland te weerleggen.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid en onderwijs voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest

van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Zo blijkt immers dat u zich niet tot de Griekse overheid hebt gewend om hulp te vragen in verband met werk of huisvesting, daarbij beroep doend op uw rechten als begunstigde van internationale bescherming (CGVS, p. 12). U stelt slechts dat u er nooit aan had gedacht in Griekenland te blijven en dat u niks weet van Griekenland (CGVS, p. 10). Op basis van uw verklaringen kan dus niet gesteld worden dat u voldoende pogingen ondernomen hebt om werk of huisvesting te bemachtigen, en in Griekenland een bestaan uit te bouwen.

Uit objectieve informatie blijkt dat mensen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen (Cfr. Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Het CGVS wijst erop dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het fiscaal registratienummer (AFM) blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is (Ibidem). Als de verblijfsvergunning (ADET) verloopt, wordt het fiscaal registratienummer (AFM) gedeactiveerd totdat de verblijfsvergunning (ADET) wordt verlengd (Ibidem).

In dit geval heeft u uw aanvraag om internationale bescherming na 31 december 2020 ingediend en heeft u nog steeds een geldige verblijfsvergunning (ADET). Het is dus duidelijk dat u ook een fiscaal registratienummer hebt dat u toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van onroerend goed.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u niet wordt geconfronteerd met een medische of psychische kwetsbaarheid, die negatieve gevolgen zouden hebben op uw zelfredzaamheid of autonomie, noch dat uw rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland op het vlak van medische zorgen niet werden gerespecteerd.

Hoewel u verklaart dat u medische problemen ondervindt ten gevolge van een ontploffing in 2006, blijkt er uit uw verklaringen slechts dat u daarvoor momenteel nog pijnstillers neemt (CGVS, p. 4-5), dewelke u ook in Griekenland kreeg (CGVS, p. 12). U stelt dat u geregeld wordt opgenomen in het ziekenhuis in België, maar legt daarvan geen documenten neer om enigszins te staven om welke reden u werd opgenomen of welke verdere opvolging of behandeling u nodig hebt (CGVS, p. 5-6). U stelt zelf dat u een gewoon leven leidt als elke andere burger (CGVS, p. 6), en stelt op ambivalente wijze dat u zelfstandig kan werken maar niet echt in staat bent om te werken (CGVS, p. 6). U legt verschillende medische documenten neer in verband met uw operaties in Gaza en Egypte, een medische document uit Griekenland en medische documenten en voorschriften uit België (zie administratief dossier, groene map, documenten 9, 11 en 12), maar daaruit kan geenszins blijken of u nog enige verdere opvolging nodig hebt, noch welke impact uw medische problemen op uw zelfredzaamheid of autonomie hebben. (De Griekse documenten werden vertaald met behulp van eTranslation, een geavanceerde neurale vertaaldienst van de Europese Commissie die de nodige garanties biedt op vlak van veiligheid, gegevensopslag en gegevensverwerking binnen de EU.) Er kan in ieder geval niet worden geconcludeerd op basis van uw medische documenten dat u niet in staat zou zijn te werken. Het CGVS merkt dan ook op dat u niet de minste aanwijzing hebt gegeven van overtuigende, nauwkeurige en ernstige bewijzen die het CGVS kunnen inlichten over de realiteit, de omvang en de ernst van de problemen die u beweert te hebben, hoe lang ze al bestaan, de behandeling die ze vereisen en, in elk geval, de onmogelijkheid voor u om een behandeling in Griekenland voort te zetten. U stelt verder geen medische of psychische problemen te hebben (CGVS, p. 6).

Zodoende kan er in uw specifieke en persoonlijke geval niet worden geconcludeerd dat u in Griekenland niet in uw levensonderhoud zou kunnen voorzien of dat u uw rechten aldaar niet zou/heeft kunnen laten gelden.

Het Commissariaat-generaal wijst erop dat personen die internationale bescherming genieten, om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te verkrijgen, zich binnen een maand na de afgifte van hun verblijfsvergunning (ADET) naar een dienstverleningscentrum voor de burger moeten begeven om hun voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA) om te zetten in een sociaalzekerheidsnummer (AMKA). Objectieve informatie wijst niet op bijzondere problemen bij het voltooien van deze procedures (AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights , gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, blz. 19, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2024 (beschikbaar op: https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf).

Deze informatie toont aan dat zelfs als u deze stappen niet had ondernomen, en als u dus de stappen moet ondernemen die nodig zijn in geval van terugkeer om er een te verkrijgen, u niet verstoken zou zijn van toegang tot gratis gezondheidszorg, op voorwaarde dat u naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat ("If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription") UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op : <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Refugee.info Greece - Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA) van 29 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR - Information Guide for Beneficiaries of International Protection - beschikbaar op : https://migrant-integration.e.c.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf).

Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

Verder verwijst u naar het feit dat u Griekenland hebt verlaten omwille van twee incidenten van agressie tegenover u, in Athene en in Kreta (CGVS, p. 11). Er zijn echter geen redenen om aan te nemen dat uw rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland in dat verband niet werden gerespecteerd. U slaagde erin die incidenten te gaan aangeven bij de politie, maar liet het zelf na uw aangiftes verder op te volgen (CGVS, p. 11). Daaruit kan allerminst worden geconcludeerd dat uw rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland niet werden gerespecteerd.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De kopieën van uw Palestijnse paspoort, UNRWA-kaart, geboortecertificaat, identiteitskaart, huwelijksakte en de geboortecertificaten van uw gezin (zie administratief dossier, groene map, documenten 1-2 en 5-8) tonen hoogstens jullie nationaliteit, herkomst en identiteit aan. De documenten in verband met uw veroordeling in Palestina (zie administratief dossier, groene map, document 10) hebben geen betrekking op bovenstaande motivering. Op basis van uw Grieks asioldossier (zie administratief dossier, groene map, document 11 – Dit document werd vertaald met behulp van eTranslation, een geavanceerde neurale vertaaldienst van de Europese Commissie die de nodige garanties biedt op vlak van veiligheid, gegevensopslag en gegevensverwerking binnen de EU) kan slechts worden geconcludeerd dat u in Griekenland een internationale beschermingsstatus hebt aangevraagd en gekregen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar uw regio van herkomst.”

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Het verzoekschrift ontwikkelt een enig middel als volgt:

“Appreciatiefout en schending van:

- Artikelen 1, 21, 23, 24, en 33 van de Verdrag van Genève van 28 juli 1951;*
- Artikel 3 van de Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM);*
- Artikelen 1 à 4, 18 en 19 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest);*
- Artikelen 12 en 33 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2013/32/EU);*
- Artikelen 4, 22, 26, 27, 29, 30, 32 en 34 van de Richtlijn 2011/95/ EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Richtlijn 2011/95/EU);*
- Artikelen 48/3 à 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (“VW”);*
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;*
- Het beginsel van behoorlijk bestuur (EU-recht en Belgisch administratief recht), waaronder de zorgvuldigheidsplicht;*

1. IN RECHTE

[...]

2. ONTWIKKELING VAN HET MIDDEL

Verzoekende partij wenst haar aanvraag aan het oordeel van Uw Raad te onderwerpen, daar zij niet akkoord gaat met de bestreden beslissing.

Verwerende partij is van oordeel dat het verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk is omdat verzoeker van een internationale beschermingsstatus in Griekenland geniet en dat het van mening is dat er een weerlegbaar vermoeden bestaat dat de grondrechten van verzoeker, als begunstigde van internationale bescherming in een andere staat van de Europese Unie, worden geëerbiedigd, en dat hij in casu geen voldoende concrete elementen aanvoert om dit vermoeden te kunnen weerleggen.

Het doel van dit middel is de analyse van verzoekers asielerzoek door de Commissaris-Generaal aan te vechten en aan te tonen dat hij samenhangende en coherente bewijzen heeft overgelegd waaruit blijkt dat hij

ernstige schade zal lijden indien hij naar Griekenland terugkeert, en dat deze lidstaat niet in staat is om hem doeltreffende en efficiënte bescherming te bieden.

Bovendien is de situatie van erkende vluchtelingen in Griekenland zo nijpend dat hij niet kan worden beschouwd als zijnde in overeenstemming met de Europese normen en standaarden (zie artikelen 22, 26, 29, 30, 32 en 34 van de Richtlijn 2011/95/EU, artikel 12 van de Richtlijn 2013/32/EU, artikels 21 à 24 van het Verdrag van Genève en de artikelen 3 EVRM en 1 tot en met 4 van het Europees Handvest) en kunnen het CGVS er dus niet toe brengen verzoekers asielverzoek niet-ontvankelijk te verklaren, anders dan het CGVS in zijn beslissing stelt.

Uw Raad heeft onlangs, in Verenigde Kamers, erkend dat de huidige omstandigheden in Griekenland zeer problematisch zijn:

“Gelet op het voorgaande kan de Raad niet anders dan besluiten dat de huidige situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland op dit ogenblik bijzonder problematisch is.”

(RvV 300 342 van 22.01.2024; zie ook: RvV 302 107 van 22.02.2024; RvV 301 940 van 20.02.2024; RvV 301 722 van 19.02.2024; RvV 301 624 van 15.02.2024; RvV 301 622 van 15.02.2024; RvV 301 026 van 05.02.2024; RvV 300 922 van 01.02.2024; RvV 299 571 van 08.01.2024)

Uw Raad erkende in zijn arrest nr. 319.746 van 9 januari 2025 dat het relaas van de verzoeker en de medische stukken waaruit blijkt dat verzoeker aan een posttraumatische stressstoornis lijdt, voldoende zijn om een bijzondere kwetsbaarheid aan te nemen. Uw Raad benadrukte dat een beoordeling van de leefomstandigheden in Griekenland noodzakelijk moet worden verricht in het licht van deze kwetsbaarheid, en erkende dat “Palestijnse asielzoekers bijzonder kwetsbaar zijn als gevolg van de rampzalige levensomstandigheden in de Gazastrook en de ontelbare sterfgevallen van hun familieleden” (eigen benadrukking):

[...]

In dezelfde lijn oordeelde uw Raad in het arrest nr. 320.159 van 16 januari 2025 dat de algemene situatie in Griekenland voor personen met een internationale bescherming als problematisch moet worden beschouwd, en dat de bijzondere psychologische kwetsbaarheid van de betrokken Palestijnse verzoeker aanleiding gaf tot een uitzonderlijke omstandigheid. Uw Raad stelde onder meer (eigen benadrukking):

[...]

De elementen die in deze twee arresten worden benadrukt, zijn ook aanwezig in de situatie van de huidige verzoeker:

- Hij is afkomstig uit de Gazastrook;
- Hij maakt zich ernstige zorgen om zijn familieleden die in Gaza zijn achtergebleven, met wie het contact soms wekenlang verbroken is – terwijl de humanitaire situatie daar, zoals algemeen bekend, rampzalig is;
- Hij wordt momenteel medisch opgevolgd;
- Hij werd tijdens zijn verblijf in Griekenland mishandeld, onder meer door de Griekse autoriteiten,

Bijgevolg dient te worden aangenomen dat verzoeker een bijzondere kwetsbaarheid vertoont. Gelet op de persoonlijke situatie van verzoeker en de huidige context in Griekenland voor begunstigden van internationale bescherming, dient uw Raad te oordelen dat verzoeker zich bevindt in uitzonderlijke omstandigheden. Deze omstandigheden maken het redelijkerwijs aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Griekenland, omwille van zijn bijzondere kwetsbaarheid en onafhankelijk van zijn wil of persoonlijke keuzes, terecht zou komen in een situatie van extreme materiële ontbering. Die zou hem beletten in zijn meest basale behoeften te voorzien en zou een aantasting vormen van zijn fysieke of psychische gezondheid, dan wel leiden tot een toestand van mensonwaardige aftakeling, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Daarom verzoekt verzoeker, in het licht van alle relevante elementen van zijn situatie en overeenkomstig het door uw Raad gewezen arrest nr. 320.159 van 16 januari 2025, om de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Ten minste vraagt verzoeker dat wordt vastgesteld dat zijn dossier niet met de nodige zorg is behandeld, en dat de beslissing minstens wordt vernietigd om bijkomende onderzoeksmaatregelen mogelijk te maken.

2.1. EXTREME MATERIËLE DEPRIVATIE BIJ TERUGKEER NAAR GRIEKENLAND

De door verzoekers aangevoerde elementen voldoen aan de door het HvJEU vereiste drempel van ernst (HvJEU, /brahim e.a., C-438/17, 8 88-90 en Jawo, C-163/17, § 90-92).

Hieronder zal eerst de situatie van de erkende vluchtelingen in Griekenland worden uiteengezet. Deze situatie is zo rampzalig dat zij niet kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de Europese normen en standaarden (zie artikelen 22, 26, 29, 30, 32 en 34 van de Richtlijn 2011/95/EU, artikel 12 van de Richtlijn 2013/32/EU, artikelen 21 à 24 van het Verdrag van Genève en de artikelen 3 EVRM en 1 tot en met 4 van het Europees Handvest) en het CGVS er dus niet toe kan brengen het asielverzoek niet-ontvankelijk te verklaren. Op basis van deze algemene gegevens bereikt de ernstige schade die verzoeker heeft ondervonden en die hij bij terugkeer zal ondervinden, de door het HvJEU genoemde drempel van extreme materiële deprivatie, die met name is toe te schrijven aan hun persoonlijke ervaringen in Griekenland.

2.1.1. Algemene situatie van migranten in Griekenland

Er dient (beter) onderzocht te worden of verzoeker op een effectieve bescherming kan rekenen in Griekenland, en of zijn leven daar niet in die mate bedreigd wordt dat België hem de internationale bescherming moet toekennen.

Uit algemene informatie blijkt dat de situatie van personen die van een internationale bescherming genieten in Griekenland extreem precair is.

Alle algemene gegevens bevestigen dat de situatie van personen die in Griekenland van een internationale bescherming genieten, kan een schending van hun meest fundamentele rechten vormen.

Het recente verslag van Pro Asyl en RSA, van maart 2025, klaagt aan dat het jaar 2024 in het bijzonder werd gekenmerkt door een bijna volledige stillegging van de basisdiensten voor vluchtelingen in Griekenland:

"The past year in particular was marked by a near-total halt of basic services for refugees in Greece: withdrawal of interpretation services in camps; persisting shortages in medical and psychosocial personnel; complete suspension of the monthly financial allowance granted to asylum seekers, to name a few.⁵ Chronic weaknesses in funding and programme management on the part of the Ministry of Migration and Asylum have led to "severe gaps in services due to framework contract interruptions (e.g., interpretation, transportation, and cash assistance)"⁶ with direct, nefarious repercussions on the tens of thousands of people obtaining international protection and on their prospects of integration in the country.

Despite persisting, chronic challenges described throughout this report, the Greek state retains its policy of demanding immediate autonomy and self-sufficiency of beneficiaries of international protection. People are still expected to vacate the accommodation places they occupied in camps during their asylum process within 30 days of getting asylum. Material reception conditions are immediately ceased upon issuance of a positive asylum decision (see Housing)" (pg. 3)

Uit het laatste AIDA-rapport (dd. juni 2024) over Griekenland blijkt een bijzonder vijandig klimaat ten opzichte van migranten:

"During 2022, the Racist Violence Recording Network (RVRN), coordinated by UNHCR and the Greek National Commission for Human Rights, recorded a total of 74 incidents of racist violence, 33 of which concerned migrants, refugees and asylum applicants on account of their ethnic origin, religion or color.¹⁰²⁶ In the majority of these incidents, the victims were men (27), in 5 the victims were women, while in 1 the victims were both men and women of different ages, including minors.

In what concerns main nationalities, most of the victims were from Pakistan (8), followed by nationals of Afghanistan (7) and Palestinians (5), while in terms of their legal status, in the majority of incidents (11) the victims were asylum applicants, in 7 incidents the victims were beneficiaries of international protection and in 9 incidents third country nationals with different legal statuses, including undocumented persons. In 2 incidents the victims had mixed legal statuses, while in 4 the victims were unaccompanied minors.¹⁰²⁷

During the same year, a total of 126 incidents were recorded by the Hellenic Police. In 66 of these incidents, the motive seems to have regarded the victims' ethnic origin, in 7 cases their genealogical background, in 10 cases their color, in 8 cases their religion, in 9 cases their sexual orientation, in 16 cases their gender identity, and in 7 cases disabilities. The remainder of cases either regarded unspecified motives (10) or other motives (74).¹⁰²⁸"

(Vrije vertaling: "Tijdens 2022 registreerde het Netwerk voor de Registratie van Raciale Geweld (RVRN), gecoördineerd door UNHCR en de Griekse Nationale Commissie voor de Mensenrechten, in totaal 74 incidenten van racistisch geweld. Daarvan gingen er 33 over migranten, vluchtelingen en asielzoekers vanwege hun etnische afkomst, religie of huidskleur. In de meeste van deze gevallen waren de slachtoffers mannen (27), in 5 gevallen vrouwen, en in 1 geval mannen en vrouwen van verschillende leeftijden, inclusief minderjarigen. Wat betreft de belangrijkste nationaliteiten waren de meeste slachtoffers afkomstig uit Pakistan (8), gevolgd door Afghanen (7) en Palestijnen (5). In termen van hun juridische status waren in de meeste gevallen (11) de slachtoffers asielzoekers, in 7 gevallen personen met internationale bescherming en in 9 gevallen derdelanders met verschillende juridische statussen, inclusief ongedocumenteerde personen. In 2 gevallen hadden de slachtoffers gemengde juridische statussen, terwijl in 4 gevallen de slachtoffers niet-begeleide minderjarigen waren.

In hetzelfde jaar werden door de Griekse politie in totaal 126 incidenten geregistreerd. In 66 van deze incidenten leek het motief verband te houden met de etnische afkomst van de slachtoffers, in 7 gevallen met hun genealogische achtergrond, in 10 gevallen met hun huidskleur, in 8 gevallen met hun religie, in 9 gevallen met hun seksuele geaardheid, in 16 gevallen met hun genderidentiteit, en in 7 gevallen met hun handicaps. De overige gevallen hadden te maken met ongespecificeerde motieven (10) of andere motieven (74).")

Het geweld tegen migranten in Griekenland wordt nog versterkt door het standpunt van de Griekse regering:

"Ces derniers mois, d'autres localités de la Grèce continentale ont manifesté leur refus d'accueillir des réfugiés qu'Athènes présente systématiquement comme un fardeau, évitant soigneusement d'évoquer le manque de transparence dans l'utilisation des fonds européens, estimés à plusieurs millions d'euros et versés en soutien à l'effort migratoire depuis 2016."

(Vrije vertaling: "In de afgelopen maanden hebben andere gebieden op het Griekse vasteland aangegeven dat zij weigeren vluchtelingen op te nemen die in Athene systematisch als een last worden beschouwd, waarbij zorgvuldig wordt vermeden dat er melding wordt gemaakt van het gebrek aan transparantie bij het

gebruik van de Europese middelen, die op enkele miljoenen euro's worden geschat en die sinds 2016 ter ondersteuning van de migratie-inspanning worden betaald").

Het geweld tegen migranten is toegenomen sinds de coronaviruscrisis overal ter wereld is uitgebroken. Deze misstanden nemen niet alleen de vorm aan van discriminatie die in strijd is met de mensenrechten, maar ook van excessief gebruik van geweld door de politie.

Amnesty International betreurde dit soort gedrag al in een rapport van juni 2020:

"In early May 2020, the Greek authorities started to gradually ease the measures adopted in March to deal with the COVID-19 pandemic — which had restricted human rights. However, limitations on public gatherings of more than 10 people remained into force. Reports surfaced about police excessive use of force and ill-treatment against people who gathered in Athens and Thessaloniki, Greece's second largest city, after the measures had been eased.

The first incident concerned the reported misuse of chemical irritants by police on the evening of 5 May to disperse a crowd of people sitting in Saint John's Square in the Aghia Paraskevi neighbourhood of Athens. The second incident involved the misuse of chemical irritants and ill-treatment by police of individuals gathered in Saint George's Square in the Kypseli neighbourhood of Athens in the early hours of 9 May, and the ill-treatment of a resident of the neighbourhood who was not present in the Square but happened to be in the vicinity. Several testimonies published in national media and statements given to Amnesty International described an unprovoked attack against people peacefully sitting in Saint George's Square that night to enjoy a drink and meet friends (without any prior request made by the police to disperse). They also described misuse of chemical irritants, beatings, verbal abuse and threats by riot police as well as police officers belonging to the DRASIS force".

(Vrije vertaling: "Begin mei 2020 zijn de Griekse autoriteiten begonnen met het geleidelijk versoepelen van de maatregelen die in maart zijn genomen om de COVID-19-pandemie - die de mensenrechten had beperkt - aan te pakken. De beperkingen op openbare bijeenkomsten van meer dan 10 personen bleven echter van kracht. Er kwamen berichten aan het licht over buitensporig gebruik van geweld door de politie en over mishandeling van mensen die zich in Athene en Thessaloniki, de op één na grootste stad van Griekenland, hadden verzameld, nadat de maatregelen waren versoepeld.

Het eerste incident betrof het gerapporteerde misbruik van chemische irriterende stoffen door de politie op de avond van 5 mei om een menigte mensen te verspreiden die op het Sint-Jansplein in de wijk Aghia Paraskevi in Athene zat. Het tweede incident betrof het misbruik van chemische irriterende stoffen en de slechte behandeling door de politie van personen die zich in de vroege uren van 9 mei op het Sint-Jansplein in de Kypseli-wijk van Athene hadden verzameld, en de slechte behandeling van een buurtbewoner die niet op het plein aanwezig was maar toevallig in de buurt was. In verschillende getuigenissen in de nationale media en verklaringen aan Amnesty International werd een onuitgelokte aanval beschreven op mensen die die nacht vreedzaam op het Sint-Jorisplein zaten om van een drankje te genieten en vrienden te ontmoeten (zonder voorafgaand verzoek van de politie om zich te verspreiden). Zij beschreven ook misbruik van chemische irriterende stoffen, afranselingen, verbaal misbruik en bedreigingen door de oproerpolitie en politieagenten die tot de DRASIS-kracht behoren")

Helaas zijn er steeds meer aanwijzingen dat er sprake is van berucht geweld tegen migranten":

« Les témoignages de violences de la part de la police grecque au nord du pays se sont multipliés ces derniers jours. « Des personnes qui se sont fait attraper par les gardes-frontières ou plus tard par la police racontent avoir été détenues, volées, rackettées », raconte Andrew Gardner, enquêteur d'Amnesty international, présent sur place. « Certaines ont été laissées en sous-vêtements pour traverser la rivière vers la frontière grecque ». Les journalistes rapportent l'usage de balles en plastiques ou caoutchouc et de grenades lacrymogènes. Des projectiles dangereux, potentiellement mortels, comme le rapporte le site d'investigation Bellingcat. »

(Vrije vertaling: "De meldingen van geweld door de Griekse politie in het noorden van het land zijn de laatste dagen toegenomen. "Mensen die door de grenswachters of later door de politie zijn gepakt, zeggen dat ze zijn opgepakt, beroofd, gekaapt," zei Andrew Gardner, de onderzoeker van Amnesty International ter plaatse. "Sommigen werden in hun ondergoed achtergelaten om de rivier over te steken naar de Griekse grens. Journalisten maken melding van het gebruik van plastic of rubberen kogels en traangasbussen. Gevaarlijke, potentieel dodelijke projectielen, zoals gerapporteerd door de onderzoekswebsite Bellingcat")

En:

« Filippo Grandi, le Haut-commissaire de l'ONU aux réfugiés, s'est dit préoccupé, lundi, par "le nombre croissant d'incidents de violence et de graves violations des droits de l'Homme à diverses frontières européennes". Il craint que les refoulements et les violences physiques ne "deviennent la règle" en Europe et se banalisent.

"Ce qui se produit aux frontières de l'Europe est inacceptable légalement et moralement, et doit cesser." Dans un communiqué, le Haut-commissaire des Nations unies pour les réfugiés (HCR), Filippo Grandi, a dénoncé, lundi 21 février, les pratiques des États européens à l'encontre des migrants. Il vise notamment les garde-frontières pratiquant les refoulements illégaux et usant de violences physiques à l'égard des exilés.

Filippo Grandi craint que "ces pratiques déplorables ne se normalisent et ne deviennent la règle".

Le Haut-commissaire a notamment pointé la Grèce qui est régulièrement accusée de refoulements illégaux sur terre et en mer. Depuis début 2020, le HCR a enregistré le signalement d'environ 540 incidents de

renvois informels par Athènes. L'ONG Aegean report boat a, quant à elle, recensé 629 cas de refoulements illégaux dans les îles de la mer Égée pour la seule année 2021.

La semaine dernière, plusieurs médias européens ont publié une enquête retraçant le cas d'un refoulement de trois exilés qui venaient d'arriver sur l'île de Samos. Selon les journalistes, les garde-côtes grecs ont battu puis jeté à la mer trois personnes, sans canot ni gilet de sauvetage, en septembre dernier. Deux d'entre eux sont morts noyés suite à cette expulsion illégale. Un autre homme est porté disparu depuis fin janvier, après avoir subi le même sort. D'après ces médias, jeter des migrants à la mer est désormais une "pratique commune" de la part des autorités grecques. »

(Vrije vertaling: "Filippo Grandi, de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de VN, heeft maandag zijn bezorgdheid geuit over "het toenemende aantal incidenten van geweld en ernstige mensenrechtenschendingen aan verschillende Europese grenzen", Hij vreest dat refoulement en fysiek geweld "de regel worden" in Europa en gemeengoed worden.

"Wat er aan de Europese grenzen gebeurt, is juridisch en moreel onaanvaardbaar en moet stoppen. In een verklaring heeft Filippo Grandi, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen (UNHCR), op maandag 21 februari de praktijken van Europese staten tegen migranten aan de kaak gesteld. Hij richt zich met name tegen grenswachten die illegale uitzettingen uitvoeren en fysiek geweld gebruiken tegen ballingen.

Filippo Grandi vreest dat "deze betreurenswaardige praktijken de norm zullen worden".

De Hoge Commissaris wees met name op Griekenland, dat regelmatig wordt beschuldigd van illegale uitzettingen te land en ter zee. Sinds begin 2020 heeft de UNHCR meldingen van ongeveer 540 gevallen van informele verwijdering door Athene geregistreerd. De NGO Aegean report boat heeft alleen al in 2021 629 gevallen van illegale terugkeer naar de Egeïsche eilanden geregistreerd.

Vorige week publiceerden verschillende Europese media een onderzoek naar de zaak van de refoulement van drie ballingen die net op het eiland Samos waren aangekomen. Volgens de journalisten heeft de Griekse kustwacht afgelopen september drie mensen geslagen en in zee gegooid zonder reddingsboten of zwemvesten. Twee van hen verdronken als gevolg van deze illegale uitzetting. Een andere man wordt sinds eind januari vermist nadat hij hetzelfde lot heeft ondergaan. Volgens de media is het in zee gooien van migranten nu een "gebruikelijke praktijk" van de Griekse autoriteiten")

Zie ook een heel recent rapport van Amnesty International die nog het gebruik van geweld door de nationale autoriteiten veroordeelt.

Bovendien heeft het Comité tegen foltering in zijn Algemene Opmerkingen over Griekenland al gewezen op de aanwezigheid van buitensporig gebruik van geweld door de politie, met name in het kader van demonstraties en de beheersing van de menigte. Het Comité heeft de Griekse Staat verzocht onmiddellijke en doeltreffende maatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat de leden van de wetshandhavingsinstanties gebruiken alleen geweld wanneer dat nodig is strikt noodzakelijk en alleen in de mate die vereist is voor de vervulling van hun plichten?

Het Comité heeft ook opgemerkt dat:

« L'État partie devrait combattre fermement les manifestations de plus en plus nombreuses de discrimination raciale et de xénophobie et les violences qui y sont associées, notamment en condamnant publiquement tous les actes d'intolérance et de violence de cette nature et en indiquant clairement et sans équivoque que les actes à caractère raciste ou discriminatoire, en particulier ceux commis par des policiers et d'autres agents publics, sont inacceptables, et en poursuivant et en punissant les auteurs de ces actes. Il devrait aussi prendre des mesures efficaces pour prévenir la discrimination à l'égard de toutes les minorités et veiller à protéger celles-ci, qu'elles soient reconnues ou non, conformément à l'Observation générale no 2 (2007) du Comité sur l'application de l'article 2 par les États parties. Ces mesures devraient également viser à accroître le recrutement de membres de groupes minoritaires dans l'administration publique, y compris dans les services de détection et de répression »

(Vrije vertaling: "De staatspartij moet de toenemende uitingen van rassendiscriminatie, vreemdelingenhaat en daarmee samenhangend geweld krachtig bestrijden, onder meer door alle daden van onverdraagzaamheid en geweld van deze aard publiekelijk te veroordelen en door duidelijk en ondubbelzinnig te verklaren dat daden van racistische of discriminerende aard, met name die van de politie en andere overheidsambtenaren, onaanvaardbaar zijn, en door de daders van dergelijke daden te vervolgen en te bestraffen. Zij moet ook doeltreffende maatregelen nemen om discriminatie van alle minderheden te voorkomen en hun bescherming, al dan niet erkend, te waarborgen, overeenkomstig de algemene opmerking van het Comité nr. 2 (2007) over de tenuitvoerlegging van artikel 2 door de staten die partij zijn bij het Verdrag. Dergelijke maatregelen moeten ook gericht zijn op het vergroten van de aanwerving van leden van minderheidsgroepen in het openbaar bestuur, met inbegrip van wetshandhavingsinstanties.")

Ook een rapport van Amnesty International veroordeelt het gebruik van geweld door de nationale autoriteiten',

Het probleem van xenofobie in Griekenland is sinds de aanbeveling van de commissie van 2012 helaas niet verbeterd. In zijn algemene opmerking van 3 september 2019 stelt het Comité het volgende:

"Le Comité prend note des mesures législatives et autres prises par l'État partie pour lutter contre les crimes de haine, mais il est préoccupé par les informations reçues faisant état d'une augmentation des actes de violence raciste et xénophobe, en particulier à l'égard des réfugiés, des migrants et des membres de la

communauté rom, ainsi que d'une multiplication des actes de ce type commis par les forces de l'ordre ou les impliquant. Il est également préoccupé par les informations selon lesquelles une impunité généralisée qui entoure ces actes."

(Vrije vertaling: "Het Comité neemt nota van de wetgevende en andere maatregelen die door de staat die partij is bij het Verdrag zijn genomen. Terwijl het Comité zich zorgen maakt over ontvangen meldingen dat haatmisdrijven worden bestreden, maakt het Comité zich zorgen over meldingen dat haatmisdrijven worden bestreden. Het verslag van een toename van racistisch en xenofob geweld, met name tegen van vluchtelingen, migranten en leden van de Roma-gemeenschap, alsmede een toename van het aantal van dergelijke handelingen door of met betrekking tot wetshandhavingsinstanties. Het is ook bezorgd over meldingen van wijdverbreide straffeloosheid die omringt deze handelingen")

Het beheer van aanvragers van internationale bescherming in Griekenland roept reële vragen op met betrekking tot de grondrechten. Na de goedkeuring en inwerkingtreding van de nieuwe Griekse asielwet in januari 2020 heeft de Griekse Vluchtelingenraad zijn bezorgdheid geuit over dit nieuwe "asielsysteem dat is ontworpen om uit te zetten en niet te beschermen".

In zijn verslag, dat op 2 juli 2020 is gepubliceerd, heeft de Griekse Raad voor de Vluchtelingen verklaard dat: "The new Greek asylum law that entered into force on 1 January 2020 has significantly diminished protection for people seeking asylum. The law and its amendments increase asylum seekers' vulnerabilities, while limiting access to their fundamental right to seek asylum and be protected from serious risks. Meanwhile, the Greek policies and practices are part of a worrying EU-wide effort to reduce the number of refugees who can find safety in European countries."

(Vrije vertaling: "De nieuwe Griekse asielwet die op 1 januari 2020 in werking is getreden, heeft de bescherming van asielzoekers aanzienlijk verminderd. De wet en de amendementen daarop vergroten de kwetsbaarheid van asielzoekers, terwijl de toegang tot hun grondrecht om asiel aan te vragen en te worden beschermd tegen ernstige risico's wordt beperkt. Intussen maken het Griekse beleid en de Griekse praktijken deel uit van een zorgwekkende inspanning in de hele EU om het aantal vluchtelingen dat in Europese landen in veiligheid kan worden gebracht, te verminderen.)

De Griekse politie is helemaal niet geneigd om buitenlanders te helpen. Afwijkingen en misbruiken door de politie komen vaak voor en worden door de Griekse autoriteiten ongestraft gelaten:

"[...] La présence policière y est permanente et s'apparente souvent à du harcèlement. On ne compte plus les personnes humiliées par la police lors des contrôles injustifiés, obligées de se dévêtir en pleine rue, retenues sans raison, rouées de coups et même menacées de mort ou de viol."

(Vrije vertaling: "De aanwezigheid van de politie is permanent en komt vaak neer op intimidatie. Er zijn talloze mensen die door de politie worden vernederd tijdens ongerechtvaardigde controles, die zich op straat moeten uitkleden, die zonder reden worden vastgehouden, die in elkaar worden geslagen en die zelfs met de dood of met verkrachting worden bedreigd")

De Raad van Europa heeft ook al de slechte behandeling van migranten door de Griekse politie betreurd en heeft systematische tekortkomingen in verband met racistische incidenten en haatdelicten geconstateerd:

« Plusieurs plaintes m'ont été adressées par des organisations de défense des droits des migrants concernant les exactions commises dans des centres de rétention, les conditions de rétention inhumaines et les prolongements des périodes de rétention. La plupart de ces affaires ne sont pas enregistrées et les agents de police n'encourent aucune sanction. Plusieurs arrêts de la Cour européenne des droits de l'homme ont conclu à une violation de l'article 3 de la Convention due à de mauvaises conditions de détention et à des lacunes systématiques dans la procédure d'asile. [...]

Le problème principal mis en avant par l'ensemble des acteurs de la protection des droits de l'homme, y compris par le médiateur grec, est l'absence de mécanismes d'enregistrement et de suivi des incidents racistes et des crimes de haine, ainsi que de protection des victimes, qui soient efficaces et indépendants de la police. Par ailleurs, il n'existe aucun organisme public fiable pour recueillir des informations sur les attaques violentes perpétrées contre les migrants. »

(Vrije vertaling: "Ik [Rapporteur Andrea Rigoni] heb verschillende klachten ontvangen van migrantenrechtenorganisaties over misbruiken in detentiecentra, onmenselijke detentieomstandigheden en verlengingen van detentieperiodes. De meeste van deze gevallen worden niet geregistreerd en er zijn geen sancties tegen politieagenten. In verschillende arresten van het Europees Hof voor de rechten van de mens is een schending van artikel 3 van het Verdrag vastgesteld als gevolg van slechte detentieomstandigheden en systematische tekortkomingen in de asielprocedure. [...]

Het belangrijkste probleem dat door alle actoren op het gebied van de bescherming van de mensenrechten, met inbegrip van de Griekse ombudsman, aan de orde is gesteld, is het gebrek aan effectieve mechanismen voor het registreren en controleren van racistische incidenten en haatdelicten, alsmede voor de bescherming van de slachtoffers, die onafhankelijk zijn van de politie. Bovendien is er geen betrouwbare overheidsinstantie om informatie te verzamelen over gewelddadige aanvallen op migranten").

2.1.2. Materiële situatie van statushouders in Griekenland

Op 21 januari 2021 heeft het "Oberverwaltungsgericht Für das Land Nordrhein-Westfalen" een arrest gepubliceerd over de uitzetting van een Eritrese onderdaan naar Griekenland.

De man heeft in juli 2018 in Duitsland een verzoek om internationale bescherming ingediend. Uit een Eurodac-zoekopdracht bleek dat verzoeker eerder in januari 2015 internationale bescherming in Griekenland had gekregen. Zijn asielerzoek werd vervolgens als niet-ontvankelijk beschouwd en een uitzettingsbevel tegen hem uitgevaardigd naar Griekenland. Verzoeker ging tevergeefs in beroep.

Onder verwijzing naar onder meer het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak Ibrahim, stelde het Oberverwaltungsgerichtshof dat art. 33, lid 2, onder a), van de Procedurerichtlijn aldus in nationaal recht is omgezet dat het verboden is een verzoek om internationale bescherming nietontvankelijk te verklaren wanneer een verzoeker in een andere lidstaat reeds de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming heeft gekregen, indien de levensomstandigheden in die lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of het overeenkomstige artikel 3 EVRM. Voorts herinnerde hij eraan dat het EHvJ een schending van artikel 4 van het Handvest aanneemt indien de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidsbijstand, ongeacht zijn wil of persoonlijke keuzes, in een situatie van extreme materiële armoede zou komen te verkeren die hem niet in staat zou stellen te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, met name de mogelijkheid om zich te voeden, zich te wassen en huisvesting te vinden.

Op basis van de openbaar beschikbare informatie was het Hof van oordeel dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker in Griekenland een fatsoenlijke woning en betaald werk kan vinden. Bovendien merkte het Hof op dat hij geen toegang zou hebben tot sociale uitkeringen en derhalve niet in staat zou zijn om redelijkerwijs in zijn levensonderhoud te voorzien. Het Hof was dan ook van oordeel dat het asielerzoek niet niet-ontvankelijk kon worden verklaard omdat het had geconcludeerd dat de verzoeker een ernstig risico liep op een onmenselijke of vernederende behandeling indien hij naar Griekenland zou worden teruggestuurd.

Bovendien heeft het "Oberverwaltungsgericht van de deelstaat Nedersaksen" op 19 april 2021 geoordeeld dat twee Syrische zusters die in Griekenland als vluchteling werden erkend, daar niet konden worden teruggestuurd omdat er een ernstig risico bestond dat hun meest elementaire behoeften ("bed, brood, zeep") niet kunnen worden ontmoet (AIDA-verslag, pg. 269). Een gelijkaardige beslissing werd genomen door de Duitse Higher Administrative Court of Bremen (AIDA-verslag, pg. 269).

In Nederland werden ook gelijkaardige beslissingen genomen door de Raad van State (AIDA-verslag, p. 245).

De lidstaten beginnen zich dus bewust te worden van de werkelijke situatie van mensen die in Griekenland als vluchteling zijn erkend en beginnen verwijderingen naar Griekenland te voorkomen (AIDA-verslag, p. 246):

"The recent report by Refugee Support Aegean (RSA) entitled 'People Deported to destitution' reveals the dire situation people recognised as refugees by Greece face when returned from other European countries. According to statistics published by RSA on 13 October 2022, close to 100 refugees have been deported to Greece by European states in the first half of 2022 despite the evident risks they face upon return. The situation of beneficiaries of international protection in Greece raises critical questions regarding European countries' compliance with their human rights obligations. In spring 2022, Germany decided to refrain from returning recognised refugees to Greece and to process their claims on the merits, apart from exceptional cases. The Netherlands recently followed suit with a similar policy in September 2022 refraining from returning recognized refugees to Greece."

(Vrije vertaling: "Het recente rapport van Refugee Support Aegean (RSA) getiteld 'People Deported to destitution' onthult de erbarmelijke situatie waarmee mensen die door Griekenland als vluchteling zijn erkend, worden geconfronteerd wanneer ze uit andere Europese landen worden teruggestuurd. Volgens de statistieken die RSA op 13 oktober 2022 publiceerde, zijn in de eerste helft van 2022 bijna 100 vluchtelingen door Europese landen naar Griekenland gedeporteerd, ondanks de duidelijke risico's die zij lopen bij terugkeer. De situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland doet kritische vragen rijzen over de naleving van de mensenrechtenverplichtingen door de Europese landen. In het voorjaar van 2022 besloot Duitsland geen erkende vluchtelingen terug te sturen naar Griekenland en hun verzoeken ten gronde te behandelen, behalve in uitzonderlijke gevallen. Nederland volgde onlangs een soortgelijk beleid in september 2022 en stuurde geen erkende vluchtelingen terug naar Griekenland")

Uit algemene informatie blijkt dat de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland de laatste jaren steeds moeilijker is geworden op het gebied van toegang tot:

- werkgelegenheid (zie infra, punt a);
- onderwijs (zie infra, punt b.);
- huisvesting (zie infra, punt c.);
- voedsel en water (zie infra, punt d.);
- gezondheidszorgen (zie infra, punt e.);
- sociale uitkeringen (zie infra, punt f.);

Er zijn ook administratieve uitdagingen voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland (zie infra, punt g.).

[...]

h. Conclusie

Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland kunnen heel vlug en “gemakkelijk” in een situatie van extreme materiële deprivatie terechtkomen:

“In Griekenland heeft een asielzoeker vanaf het moment dat die asiel krijgt geen recht meer op voorzieningen voorasielzoekers. Het recht op een plek in de opvang eindigt na dertig dagen, terwijl er tussen het positieve besluit en het uitreiken van de verblijfsvergunning veel tijd kan zitten, soms wel een jaar. Al die tijd heeft de statushouder geen toegang. Tot sociale uitkeringen, gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Een serieus nationaal integratieprogramma ontbreekt en een baan vinden lukt vaak niet door de hoge werkloosheid, taalproblemen en discriminatie”.

Deze tekortkomingen leiden tot onmenselijke of vernederende levensomstandigheden, hetgeen in strijd is met artikel 3 van het EVRM en de artikelen 1 tot en met 4 en 24 van het Europees Handvest, de artikelen 21 à 24 van het Verdrag van Genève, de artikelen 22, 26, 27, 29, 30, 32 en 34 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 12 van de Richtlijn 2013/32/EU.

Uw Raad heeft onlangs, in Verenigde Kamers, erkend dat de huidige omstandigheden in Griekenland zeer problematisch zijn (zie supra, punt 2, p. 14).

Verwerende partij heeft geen enkele bron aangevoerd op grond waarvan kan worden gesteld dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland geen risico zou lopen op een onmenselijke en/of vernederende behandeling, gelet op de rechten en voordelen die in de praktijk worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten.

Vooraf kan niet worden aangenomen dat Griekenland begunstigden van internationale bescherming de minimumrechten en -normen garandeert die de Europese instrumenten voorschrijven, en kan dus niet worden aangenomen dat het door verzoekers ingediende verzoek om internationale bescherming als “niet-ontvankelijk” kan worden beschouwd.

2.1.3. Persoonlijke situatie van verzoeker bij terugkeer naar Griekenland

Verwerende partij is van oordeel dat verzoeker onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van zijn verzoek in de weg staan (bestreden beslissing, p. 3). Verzoekende partij komt op tegen deze conclusie, die het absolute karakter van het verbod van foltering en van onmenselijke en vernederende behandeling (art. 3 EVRM, artikelen 1 tot en met 4 Handvest) niet eerbiedigt en evenmin de realiteit van haar situatie in Griekenland en, meer in het algemeen, die van de begunstigden van een internationale bescherming weergeeft.

De artikelen 21, 22, 23 en 24 van het Verdrag van Genève garanderen vluchtelingen respectievelijk toegang tot huisvesting, openbaar onderwijs, ondersteuning en bijstand van overheidswege tot voorziening in het levensonderhoud betreft, en sociale hulp. De artikelen 22, 26, 27, 29, 30, 32 en 34 van de Richtlijn 2011/95/EU beschermen respectievelijk het recht op informatie, het recht op toegang tot arbeid, het recht op toegang tot onderwijs, het recht op toegang tot sociale bescherming, het recht op toegang tot gezondheidszorg, het recht op toegang tot huisvesting, en het recht op toegang tot integratievoorzieningen voor personen die internationale bescherming genieten. Artikel 12 van de Richtlijn 2013/32/EU waarborgt ook het recht op informatie voor asielzoekers.

Uit de verklaringen van verzoeker, uit zijn persoonlijke ervaringen in Griekenland en uit de bovenstaande informatie blijkt duidelijk dat dit land zijn rechten niet waarborgde/waarborgt/zal waarborgen. Er bestaat zonder betwisting een probleem bij de Griekse overheden in hun beheer van begunstigden van internationale bescherming (zie supra punt 2.1.2).

Verzoeker is in een situatie beland van extreme materiële deprivatie aangezien hij nooit van zijn rechten heeft kunnen genieten en die hem in een dergelijke situatie bracht. In geval van terugkeer zal dit zich opnieuw voordoen.

Hij heeft nooit de bedoeling gehad om in Griekenland te blijven (Verklaring DVZ 14.03.2024, vraag 28).

Toen zijn asielaanvraag nog in behandeling was in Griekenland verbleef verzoeker enkele maanden in een kamp, in afschuwelijke levensomstandigheden.

Ondanks de aanwezigheid van een arts in het centrum was het zeer moeilijk om een afspraak te maken, aangezien de arts overboekt was. Hij kreeg tijdens de hele procedure geen bijstand van een advocaat. Ook werd hij nooit bijgestaan door een tolk om met de autoriteiten te communiceren.

Na zijn erkenning en ontvangst van zijn documenten moest verzoeker het centrum verlaten.

De Griekse overheid heeft niets voor hem georganiseerd na zijn erkenning als vluchteling en liet verzoeker over aan zijn lot.

Hij diende zijn medicijnen uit eigen zak te betalen.

Verzoekende partij verwijt aan verzoeker geen stappen te hebben ondernomen om zijn AMKA af te halen.

Verzoeker wilde op de hoogte worden gebracht van zijn rechten, maar er moet worden vastgesteld dat hij enerzijds geen toegang had tot deze informatie, aangezien er in Griekenland geen hulp — of bijstandsstructuur bestaat — en de wederpartij bewijst het tegendeel niet.

Anderzijds moet worden vastgesteld dat er in werkelijkheid geen rechten bestaan voor personen die internationale bescherming genieten.

De kritiek van verwerende partij ontkent de moeilijkheden die personen die internationale bescherming genieten ondervinden — er is zelfs geen bewijs dat er onderzoek is gedaan naar de algemene situatie van

deze personen — en deze kritiek staat dus los van de realiteit ter plaatse, wat niet het geval kan zijn voor goed bestuur. De tegenpartij ontkent de realiteit van de moeilijkheden die men in Griekenland ondervindt, terwijl objectief gezien iedereen het erover eens is dat het leven daar moeilijk is voor de begunstigden.

Verzoeker stuitte op structurele obstakels die het hem onmogelijk maakten om in Griekenland te blijven: er waren geen reële kansen om werk of een woning te vinden, het leven in de opvangstructuren en in de Griekse maatschappij werd gekenmerkt door vernederingen, geweld en beledigingen vanwege de autoriteiten en de bevolking.

Bij een terugkeer naar Griekenland zou verzoeker geen hulp of bijstand krijgen van de Griekse autoriteiten, op het vlak van toegang tot werk, medische en psychologische opvolging, huisvesting. Ook zou hij administratieve obstakels moeten overkomen:

- Gezondheidszorg en psychologische opvolging

Verzoeker is het slachtoffer geweest van een raketinslag in 2006, waar hij nog steeds last van heeft. Hij ging reeds meerdere malen onder het mes:

Om welke reden was u in 2022 in Egypte?

Behandeling.

Wat precies?

Cosmetisch.

Aan wat precies?

Mijn buik en hier mijn rug.

En om welke reden was u er in 2018?

Hetzelfde.

En ook voor mijn aders en zenuwen op mijn onderarm te laten behandelen,

En om welke reden in 2007?

Voor die behandeling ook, het verwijderen van de kolom.

Wanneer in 2022 was u daar precies?

In de zevende maand.

(NPO, p. 7)

Verzoekers gezondheid ingevolge zijn blessures van 2006 laat hem niet toe om gemakkelijk een job te vinden, laat staan in Griekenland:

Zijn er nog andere medische problemen?

Nee,

Enige psychische problemen?

Nee,

Maar psychisch zijn we vermoeid uiteraard.

Kan u de impact van uw medische problemen eens uitleggen a.u.b.? Zijn er bepaalde dingen die u niet of moeilijker kan doen?

Nee, gewoon normaal teven als elke andere burger.

Want u stelde op de DVZ dat u medisch niet in staat bent om te werken. Klopt dat dan niet?

Lichte taken kan ik wel uitvoeren, maar ik ben sowieso niet in staat echt te werken, ik ben invalide, ik heb wel medische attesten die dat bewijzen. Maar ik kan wel zelfstandig voor mezelf werken.

Na al die jaren moet verzoeker nog steeds kinesitherapie sessies volgen, tot zelfs 2 à 3 keer per week (stuk 3 en 4).

Verzoeker liet verstaan psychologisch vermoeid te zijn. Een psychologische begeleiding zou in geval van gedwongen terugkeer naar Griekenland niet gegarandeerd kunnen worden.

- Werk

In Griekenland was verzoeker meestal zonder inkomen en had geen toegang tot enig uitkering.

De werkgelegenheidskansen voor vluchtelingen in Griekenland zijn zeer beperkt (zie supra, punt 2.1.2.a.).

Het profiel van verzoeker bevestigt dat er geen professionele mogelijkheden voor hem in Griekenland zijn.

Hij had geen pertinente hulp bij het zoeken naar werk:

Hebt u in Griekenland hulp gevraagd aan de Griekse overheid om werk of huisvesting?

Nee, ik heb hulp gevraagd in het opvangcentrum, daarna niet meer, toen kreeg ik de ene keer 70 euro en ik weet niet meer hoeveel de tweede keer.

(NPO, p. 12)

- Huisvesting

Toen zijn asielaanvraag nog in behandeling was in Griekenland verbleef verzoeker enkele maanden in een kamp, in afschuwelijke levensomstandigheden.

Na zijn erkenning en ontvangst van zijn documenten moest verzoeker het centrum verlaten:

Waar woonde u precies in Griekenland?

Op Samos aangekomen, dan Athene, dan Kreta en dan naar hier gekomen.
 En nadat u er een positieve beslissing gekregen, waar woonde u dan?
 Ik ben naar hier gekomen, ik zat een tijdje op straat, het ging er niet goed, dus ik ben naar BE gekomen.
 En was dat dan in Athene of Kreta dat u op straat zat?
 Nee, In Athene op straat.
 En waar woonde u dan in Kreta?
 Een tijdje bij een vriend van me, dan vertrokken.
 Hoe lang woonde u in Kreta?
 Minder dan een maand, voor een maand.
 En hoe lang woonde u in Athene?
 Misschien vijf maanden.
 En was dat heel de tijd op straat?
 Nee, de eerste 2-3 maanden in een opvangcentrum, dan kreeg ik de verblijfsvergunning en hebben ze me uit het centrum gezet.
 En hebt u van dan tot uw vertrek naar Kreta op straat geslapen in Athene?
 Klopt.
 Een of andere jeugdherberg, een opvangcentrum, iets anders dan de straat?
 Nee, alleen in een gezamenlijk huurgebouw, waar andere jongeren zaten, daar kon je een matras huren voor 5 euro per dag, ik heb er misschien acht dagen geslapen.
 (NPO, p. 9-10)
 Nadat hij uit het centrum gezet werd, sliep verzoeker op straat en in een soort van huurhuis waar hij een matras kon huren. Hij kon nergens elders terecht. De Griekse overheid heeft niets georganiseerd en liet verzoeker over aan zijn lot.
 Voor basisbehoeften zoals hygiëne en het opladen van zijn telefoon moest hij zijn toevlucht nemen tot publieke ruimtes.
 Hij heeft nooit gebruik kunnen maken van een andere huisvesting voor zijn vertrek uit het land.
 Het feit dat hij zijn plan moest trekken en op straat slapen, bracht hem tweemaal in de problemen. Hij werd in Athene en op Kreta aangevallen. Hij ging hiervoor naar de politie om klacht in te dienen. Zelfs al zou het onderzoek van de politie effectief zijn, dan nog is een klacht kunnen neerleggen geen voldoende bescherming: de Griekse overheid zou deze soort problemen moeten vermijden door verzoeker correct onderdak te bieden.
 Bij terugkeer in Griekenland zou hij geen fatsoenlijke huisvesting kunnen vinden, gezien het ontbreken van enig ondersteuningsnetwerk in Griekenland. Tijdens de administratieve procedures, bijvoorbeeld de zeer lange wachttijden voor de afgifte of verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van zijn rechten als begunstigde, zou hij dakloos worden (zie supra, punten 2.1.2.c. en 2.1.2.g.).

- Sociale uitkeringen

De voorwaarde van 5 (of zelfs 10) jaar verblijf om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen is problematisch voor de verzoeker omdat hij daardoor geen essentiële financiële ondersteuning zal krijgen (cf. supra, punt 2.1.2.f.).
 Als verzoeker een verblijfsvergunning in Griekenland heeft, kan hij als recent erkende begunstigde van internationale bescherming niet aan deze eis voldoen en heeft hij dus geen toegang tot deze uitkering, wat hem nog kwetsbaarder maakt en blootstelt aan aanzienlijke economische en sociale moeilijkheden in Griekenland.

- Administratieve moeilijkheden

De intentie van de verzoeker was vanaf het begin om naar België te komen.
 Het was voor hem dringend geworden om Griekenland te verlaten om in zijn basisbehoeften te voorzien.
 Verzoekers levensomstandigheden in Griekenland hebben hem ertoe aangezet te "overleven", maar dat neemt niet weg dat hij extreem kwetsbaar is.
 Hij zal terugvallen in een zeer precaire situatie als hij terugkeert naar Griekenland, omdat hij zal terugvallen in dezelfde ellendige levensomstandigheden, wetende wat hem te wachten staat.
 Bij terugkeer naar Griekenland zou verzoeker geen enkel ondersteuningsnetwerk hebben. Zijn familieleden — die zich in Palestina bevinden — kunnen voor hem niet zorgen.
 Als hij vandaag, in België, beter is, komt dat omdat hij opgevangen wordt door de Belgische autoriteiten, er is een gegronde reden waarom asielzoekers niet in Griekenland willen blijven.
 Indien verzoeker naar Griekenland zou moeten terugkeren, zou hij zich in een bijzonder kwetsbare situatie bevinden. Hij is een alleenstaande man, beschikt daar over geen ondersteuningsnetwerk en spreekt geen Grieks.
 In Griekenland had verzoeker geen toegang tot gezondheidszorg, psychologische opvolging, werkgelegenheid, huisvesting, en sociale uitkeringen.

Uit het voorgaande blijkt dus dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming geen daadwerkelijke toegang heeft (gehad) tot zijn rechten om in zijn basisbehoeften te voorzien. Wordt ook niet aangetoond dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland hulp en bijstand van de autoriteiten zal krijgen om daadwerkelijk toegang te krijgen tot zijn socio-economische rechten.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft verklaard dat asielinstanties verplicht zijn het risico te beoordelen dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt (aan wie in een andere lidstaat reeds internationale bescherming is verleend) wordt blootgesteld aan een situatie van “extreme materiële deprivatie” — waardoor deze persoon in een situatie wordt geplaatst die zo ernstig is dat zij kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling — op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren geactualiseerde elementen (zie met name zijn arrest van 19 maart 2019, Abubacarr Jawo, C-163/17, aangehaald door het CGRA).

Verzoekende partij heeft betrouwbare en nauwkeurige verklaringen afgelegd dat zij zich in Griekenland in een situatie van extreme materiële deprivatie en van onmenselijke en vernederende behandeling zal bevinden.

2.2. NOOD AAN INTERNATIONALE BESCHERMING

Het asielverzoek van de verzoeker werd afgewezen wegens onontvankelijkheid, zonder enige inhoudelijke beoordeling. Zijn vrees over een terugkeer in Palestina, en de documenten die ter ondersteuning van zijn verhaal waren ingediend, werden door het CGVS terzijde geschoven.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoeker uitgelegd dat bij terugkeer naar Palestina hij vreest gedood te worden door de Hamas of Israël, evenals vanwege de onstabiele veiligheidssituatie en de oorlog. In Gaza werd hij door Hamas gearresteerd en onterecht beschuldigd en gevangengezet.

Hij werd eerder al vervolgd en ernstige schade toegebracht door een raketaanval van Israël in 2006, overeenkomstig artikel 48/7 Vw, waardoor toekomstige vervolging vermoed wordt.

Bovendien houdt, gelet op de algemene situatie in Palestina, zijn loutere aanwezigheid op het grondgebied een reëel risico in voor zijn leven of persoon en geeft dit aanleiding tot het verlenen van subsidiaire bescherming.

De nood aan bescherming van verzoeker wordt aangetoond en moet vervolgens erkend worden.”

3.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift de volgende stukken:

- een voorschrift voor kinesithérapie van 7 mei 2025, 2 à 3 keer per week, 18 beurten (stuk 3);
- een *requisitorium* voor kinesithérapie van 12 mei 2025, 2 à 3 keer per week, 18 beurten (stuk 4).

3.1.3. In een nota met opmerkingen van 5 juni 2025 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis en stelt hij dat het middel ongegrond is:

- Het AIDA/ECRE-rapport, “Country Report: Greece. Update 2023” van 24 juni 2024;
- “Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland” gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2022;
- “Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland” gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024;
- Het RSA/PRO ASYL-rapport, “Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights” van maart 2024;
- Het RSA/PRO ASYL-rapport “Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights” van april 2025;
- “Communication on the status of migration management in mainland Greece” gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025.

3.1.4. In een aanvullende nota van 26 augustus 2025 brengt de commissaris-generaal opnieuw de documenten ter kennis die bij de nota met opmerkingen werden gevoegd, alsook de COI Focus “Grece Aide aux migrants” van Cedoca.

3.1.5. In een aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting legt verzoeker de volgende documenten neer:

- foto's van zijn verblijfplaatsen in Griekenland (stukken 1.1-1.9);
- attest van 26 augustus 2025 over de consultatie van een psycholoog op 14 juli en 26 augustus 2025 (stuk 2);
- afspraak voor een echografie in het ziekenhuis in september 2025 (stuk 3).

3.2. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...) 3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016- 2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet. Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Griekenland. De bestreden beslissing oordeelde immers terecht dat verzoeker reeds bescherming genoot in een EU-lidstaat, met name Griekenland.

De Raad wijst er bijkomend op dat een verwijzing naar haar rechtspraak niet dienstig is wegens gebrek aan precedenterwerking.

3.3.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Hij verkreeg er de vluchtelingenstatus op 26 oktober 2023 en werd in het bezit gesteld van Griekse verblijfsdocumenten, waarvan de Griekse verblijfsvergunning (ADET) geldig is tot 25 oktober 2026 (Documenten, stuk 5, nr. 3; Landeninformatie, stuk 6, antwoord Griekse asielinstanties van 11 april 2024; DVZ-dossier, stuk 7, *“bijkomende vragen M-status Griekenland”*; notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 9). Dit lijkt in overeenstemming te zijn met de landeninformatie waaruit blijkt dat erkende vluchtelingen in Griekenland een verblijfsrecht krijgen voor drie jaar met mogelijke verlenging (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”* van september 2024, p. 13; *“Country Report: Greece. Update 2023”* van juni 2024, p. 243) en met het gegeven dat verzoeker in Griekenland op 26 oktober 2023 de vluchtelingenstatus heeft verworven.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over deze beschermingsstatus zou beschikken.

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

3.3.2. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden

blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat de voorzienbare levensomstandigheden betreft, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

Verzoeker betoogt dat hij bij een terugkeer naar Griekenland een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, wat een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt.

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de Richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, gericht op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een naadloze integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumenten (zoals ziektekostenverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en onderwijs, toegang tot huisvesting en het algemene gebrek aan sociale huisvesting in Griekenland (“*Communication on the status of migration management in mainland Greece*”, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-14).

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer

(AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het bekomen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een Grieks fiscaal registratienummer (AFM), al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor het openen van een bankrekening, het huren van een woning of verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025).

Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 4-6, 20 en 22). Zeker wanneer statushouders terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken, kunnen zij geconfronteerd worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot afgifte van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot afgifte van een ADET aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse Ministerie van Migratie en Asiel. Ondanks deze regel geeft de asieldienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing over de goedkeuring van de asielaanvraag aan de betrokkenen laat weten.

Vervolgens moet binnen de zes maanden per mail een afspraak worden gemaakt met de Griekse politie om de nodige documenten en vingerafdrukken voor de daadwerkelijke fysieke afgifte van een ADET voor te leggen.

De Griekse politie tracht de afspraken binnen de 10 dagen na de mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen, met pasfoto's en een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt. Het duurt vervolgens 1 tot 2 maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk verwittigd dat hun ADET gedrukt is en/of klaar is om te worden opgehaald. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald. Er wordt van statushouders verwacht dat zij deze lijsten dagelijks nakijken (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 5-17).

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een AFM (fiscaal nummer) aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Deze AFM gaat mee over naar de ADET. Indien iemand niet over een AFM beschikt, kan een AFM aangevraagd worden via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM worden aangevraagd worden door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de registratie bij een plaatselijk belastingkantoor (DOY) wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie zijn, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder. Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte doen of een belastingverklaring ontvangen (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 20-21).

Een AMKA, dit is een sociale zekerheidsnummer, is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte

van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang van statushouders tot het gezondheidszorgsysteem. Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023, is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van “een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt”. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen, geen belang meer bij een AMKA hebben aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Vanaf 22 december 2024 valt de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het Ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, sociale zekerheidsnummer, bij een eerste afgifte inactief afgegeven en moet het nummer vervolgens worden geactiveerd met bewijs van adres en werk/studie. De vereiste documenten voor de uitgifte van een (vooralsnog inactief) AMKA zijn: een geldig reisdocument of paspoort en een geldige ADET. Statushouders kunnen hun AMKA vervolgens alleen activeren door het voorleggen van een bewijs van woonplaats en een arbeidscontract of een wervingscertificaat/intentieverklaring dat is geüpload naar het informatiesysteem van het ministerie van Arbeid (“*ERGAN*”), als bewijs van adres. De Griekse wet behandelt statushouders dus anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. Statushouders die geen arbeidscontract of intentieverklaring van een werkgever kunnen voorleggen, kunnen geen actieve AMKA bekomen en worden volledig uitgesloten van gezondheidszorg en sociale voorzieningen. De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse Ministerie voor Migratie en Asiel heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, hetgeen tot nu toe nog niet is gebeurd. Tot slot zorgt de eis van een “*geldige*” verblijfsvergunning voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA (“*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*” van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 21-24; “*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22).

De situatie van statushouders in Griekenland en van statushouders die zijn doorgereisd naar een andere EU-lidstaat is dus zeer precair en problematisch bij hun terugkeer in Griekenland, wat onder meer te wijten is aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Wat huisvesting voor statushouders betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven 30 dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (“*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*” van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS project (*Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection*) was in de periode van juli 2019 tot juli 2022 het voornaamste officiële integratieprogramma in Griekenland voor statushouders. Het HELIOS project werd geïmplementeerd door IOM met de steun van de steun van de EU ten bedrage van 60 miljoen euro en de bijstand van verschillende NGO's en lokale besturen. Vanaf 1 januari 2022 werd het beheer en de financiering van het HELIOS project overgenomen door het Griekse Ministerie voor Migratie en Asiel. Het HELIOS project liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1 september 2024. Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+ project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratieprogramma op lange termijn te waarborgen.

Het HELIOS+-programma biedt op zich geen huisvesting maar de diensten die aan statushouders onder dit nieuwe integratieprogramma worden verleend, blijven vergelijkbaar, met name inzake huursubsidies, taaltrainingen en integratielessen. Wel wordt meer aandacht besteed aan inzetbaarheid op de arbeidsmarkt. Integratiesteun wordt verleend voor een periode tot 12 maanden en inschrijving is mogelijk tot twee jaar na de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Er is evenwel een bezorgdheid dat dit nieuwe HELIOS+ project op een veel kleinere schaal lijkt te zijn ontworpen dan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland (“*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*” van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 29-30; “*Communication on the status of migration management in mainland Greece*”, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-13).

Het risico om in een situatie van dakloosheid terecht te komen is voor statushouders in Griekenland is zeer groot, aangezien de toegang tot documenten en middelen die nodig zijn om huisvesting te bekomen niet mogelijk is binnen de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming; voor het verkrijgen van een huisvestingstoelage een verblijf van minstens 5 jaar in Griekenland is vereist waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen; zelfs statushouders die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en gebrek aan betaalbare huisvesting; en statushouders ontvangen bij terugkeer naar Griekenland geen informatie over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder te doen gelden. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen. De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, zoals het feit dat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, het feit dat naast geldige documenten zoals een verblijfsvergunning, AFM en AMKA, medische onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie een vereiste zijn voor toegang tot alle opvangcentra en het feit dat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 32).

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. Volgens het *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"* moeten statushouders in de praktijk naast een ADET in het bezit zijn van een AMKA-nummer voor afdracht van sociale lasten en een AFM om legaal arbeid in loondienst te verrichten (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 37-38). Het RSA/PRO ASYL rapport stelt evenwel dat statushouders moeten beschikken over een geldige verblijfsvergunning, een actieve AFM en een actieve AMKA om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt. RSA/PRO ASYL stelt dan ook dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimale voorwaarde voor integratie in de gastsamenleving en voor het zoeken naar werk in feite afhankelijk is van reeds verkregen werk (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 24 en 34). Verder moet rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 270-271).

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, genieten statushouders toegang tot sociale voorzieningen zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale bijstand krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor eigen onderdanen, zonder discriminatie. De Europese Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van de Richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door Griekenland van artikel 29, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen na verlening van internationale bescherming. Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigden van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders *de facto* worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland, moet een statushouder minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 273-274).

Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die een onderzoek door een accreditatie-centrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67 % arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft). Deze *de facto* uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen. Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen (*"Recognised*

Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 25-27).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het socialezekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen (zgn. “cash assistance”) en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend, wordt direct stopgezet van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene of kind) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan voldaan moet worden. Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat leven, uit. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkendiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen, moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet credentials, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 27-28).

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als voor onderdanen. Ondanks het gunstige wettelijk kader, wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben belemmeringen bij de toegang tot een AMKA directe gevolgen voor de toegang van statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland, omdat ze hen uitsluiten van elke essentiële behandeling die niet wordt beschouwd als spoedeisende gezondheidszorg. Statushouders met een AMKA die niet verzekerd zijn, hebben niet langer toegang tot medicatie of onderzoeken door particuliere dokters.

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via telefoonverkeer dat uitsluitend in het Grieks of Engels en tegen betaling verloopt. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkendiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 35; *“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 275-277).

Sinds een besluit dat in december 2020 in werking is getreden, wordt voor asielzoekers automatisch een AFM aangemaakt bij hun beschermingsverzoek. Deze AFM gaat mee over naar de ADET. Statushouders zonder AFM moeten dit in persoon aanvragen bij een lokaal belastingkantoor in de woonplaats van de statushouder. Statushouders die geen woonplaats/adres kunnen aantonen, verkrijgen geen AFM. Een AFM kan ook online aangevraagd worden; dit vereist het voorleggen van geldige identiteitsdocumenten alsook geldige reisdocumenten. Bij gebrek hieraan kan geen AFM worden verkregen. Het onlineplatform is enkel in het Grieks opgesteld.

De afgifte van een AMKA is vereist voor de toegang tot de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Om dit AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig verzekeringsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg) om te zetten in een AMKA. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang van statushouders tot het gezondheidszorgsysteem (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 20-24).

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan aanhouden.

In beginsel moeten verzoeken om verlenging van een ADET uiterlijk 30 dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asieldienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt verlengd zonder goede reden, wordt een boete van 100 euro opgelegd. In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 7). Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden.

Als de ADET vervalt, wordt de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidszorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat de aanvragen om verlenging per mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing ook per mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 244-246; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 244).

Gelet op het volume kan het registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen in de databank voor verblijfsvergunningen, twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen. Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden van de aanvrager (antecedentenonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de procedure enkele maanden duren. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand, gezondheidszorg of de arbeidsmarkt, waardoor zij *de facto* in een precare situatie kunnen terechtkomen.

Als statushouders een mail ontvangen waarin hen de toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto's, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en vingerafdrukken. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van tien dagen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADET's klaar zijn om op de aangegeven dag opgehaald te worden, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de statushouder zich niet op de aangegeven datum aandient, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De statushouder moet dit aanvragen. Voor deze stap is fysieke aanwezigheid in Griekenland vereist, aangezien een dergelijke aanvraag niet per telefoon of mail kan (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 10-13). In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een statushouder die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing/verlenging van de ADET indien de verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde/verlengde ADET te vermijden en aldus niet in een precare situatie terecht te komen.

Het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat eind 2024 bij de Griekse asiendienst in behandeling was, bedroeg 5.311, d.w.z. een stijging van 32 % ten opzichte van 4.029 op 16 februari 2024. Bijna 40 % van de ADET-verlengingsaanvragen was eind 2024 al meer dan zes maanden in behandeling. Volgens cijfers die de Griekse asiendienst in februari 2025 heeft verstrekt, is het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat in behandeling is, gedaald van 4.029 op 16 februari 2024 tot 2.621 op 11 februari 2025. Daarvan dienden er nog 13 te worden geüpload, 239 moest worden toegewezen aan een dossierbehandelaar en 2.369 waren in behandeling (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 8-9).

Bij het verstrijken van een ADET, is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl hun verlengingsaanvraag in behandeling is. Ze ontvangen wel een ontvangstbevestiging van de verlengingsaanvraag, evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de aanvragen tot verlenging van de ADET in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van de ontvangstbevestiging door statushouders. Op aanvraag kan de statushouders wel een *"certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus"* of een *"certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming"* verkrijgen. De huidige ontvangstbevestigingen en certificaten worden door de Griekse autoriteiten niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Hierdoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten noch kunnen ze juridische vertegenwoordiging aanvragen. In oudere certificaten werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang behield tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere ontvangstbevestigingen. Dit is in tegenstelling tot hetgeen de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 15-16; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 18-19). Ook wordt hun toegang tot een advocaat hierdoor bemoeilijkt. De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en het IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project, dat door de EU wordt gefinancierd, biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een naadloze integratie in Helios+ te garanderen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 36; *"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 13).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland *in principe* via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over mogelijkheden *qua* huisvesting of stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 36).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor januari 2020, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Wegens de grote achterstand heeft een groot aantal statushouders gedurende meer dan een jaar geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid. In afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel wordt een attest afgegeven maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enig andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 247).

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten - wat enige tijd kan duren - het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting betreft.

Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de huidige situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de lengte van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en

socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de door de Europese Commissie in januari 2023 gestarte inbreukprocedure) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precaire omstandigheden kunnen leven.

3.3.3. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”* (*ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, *a priori* allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

3.3.4. Wat zijn individuele situatie betreft, maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland. Uit zijn verklaringen kan niet blijken dat hij kampt met enige medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren.

Verzoeker bewijst weliswaar dat hij een medische opvolging in België krijgt. Hij stelt dat hij medische problemen heeft ten gevolge van een raketinslag in 2006. Verzoeker legt in zijn verzoekschrift een attest neer waaruit blijkt dat hij kinesitherapie sessies volgt in België.

Uit de verklaringen van verzoeker en de door hem bijgebrachte medische documenten kan echter niet blijken dat zijn medische problemen ten gevolge hiervan belangrijke negatieve gevolgen hebben op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en dat zijn medische toestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Hij zet nergens *in concreto* uiteen in welke mate zijn gezondheidstoestand hem belet om zijn rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze medische problemen zou zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten in Griekenland uit te oefenen. De Raad acht de volgende motieven van de bestreden beslissing correct en pertinent:

“Hoewel u verklaart dat u medische problemen ondervindt ten gevolge van een ontploffing in 2006, blijkt er uit uw verklaringen slechts dat u daarvoor momenteel nog pijnstillers neemt (CGVS, p. 4-5), dewelke u ook in Griekenland kreeg (CGVS, p. 12). U stelt dat u geregeld wordt opgenomen in het ziekenhuis in België, maar legt daarvan geen documenten neer om enigszins te staven om welke reden u werd opgenomen of welke verdere opvolging of behandeling u nodig hebt (CGVS, p. 5-6). U stelt zelf dat u een gewoon leven leidt als elke andere burger (CGVS, p. 6), en stelt op ambivalente wijze dat u zelfstandig kan werken maar niet echt in staat bent om te werken (CGVS, p. 6). U legt verschillende medische documenten neer in verband met uw operaties in Gaza en Egypte, een medische document uit Griekenland en medische documenten en

voorschriften uit België (zie administratief dossier, groene map, documenten 9, 11 en 12), maar daaruit kan geenszins blijken of u nog enige verdere opvolging nodig hebt, noch welke impact uw medische problemen op uw zelfredzaamheid of autonomie hebben. (...) Er kan in ieder geval niet worden geconcludeerd op basis van uw medische documenten dat u niet in staat zou zijn te werken. Het CGVS merkt dan ook op dat u niet de minste aanwijzing hebt gegeven van overtuigende, nauwkeurige en ernstige bewijzen die het CGVS kunnen inlichten over de realiteit, de omvang en de ernst van de problemen die u beweert te hebben, hoe lang ze al bestaan, de behandeling die ze vereisen en, in elk geval, de onmogelijkheid voor u om een behandeling in Griekenland voort te zetten. U stelt verder geen medische of psychische problemen te hebben (CGVS, p. 6).”

De door de verzoeker in zijn verzoekschrift neergelegde attesten voor kinesitherapie nemen niet weg dat hij uitdrukkelijk heeft verklaard heeft dat hij lichte taken wel kan uitvoeren en zelfstandig voor zich zelf te werken (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 6). Uit de door hem neergelegde stukken blijkt evenmin dat hij niet in staat zou zijn om minder zwaar of aangepast werk uit te voeren. Ook de consultatie van een psycholoog op 14 juli 2025 en 26 augustus 2025 en geplande afspraak voor een echografie die verzoeker in zijn aanvullende nota neerlegt doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Er liggen geen elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker (deels) arbeidsongeschikt zou zijn.

Verzoeker verwijst bijkomend naar zijn bijzonder kwetsbaar profiel vanwege zijn afkomst uit Gaza en stelt dat hij psychisch vermoeid is (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 6). Hoewel de Raad de onzekere situatie die verzoeker thans leeft erkent, verschaft verzoeker geen stukken die een concrete toelichting geven over de impact van zijn psychische gezondheidstoestand en eventuele (medicamenteuze) behandeling met betrekking tot zijn zelfredzaamheid, autonomie en zijn globaal dagelijks functioneren. Verder blijkt niet dat de gezondheidstoestand van verzoeker de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting of andere socio-economische rechten als statushouder in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt.

Bovendien werden verzoeker geen bijzondere procedurele noden toegekend, omdat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit deze zouden blijken. Aangezien uit het verloop van het persoonlijk onderhoud blijkt dat dit goed is verlopen, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zijn rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat zijn persoonlijke situatie betreft geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker toont verder niet aan dat er sprake is van andere buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar Griekenland, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker toont verder niet aan dat hij als statushouder in Griekenland geen toegang zal hebben tot medische opvolging en ondersteuning, zoals in de bestreden beslissing al werd uiteengezet, en verder zal blijken in dit arrest.

3.3.5. *In casu* benadrukt de Raad verder dat verzoeker nog steeds beschikt over een geldige verblijfsvergunning (ADET), hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen.

Er ligt niet enig concreet gegeven voor waaruit blijkt dat verzoekers Griekse verblijfsvergunning thans zou zijn verstreken zodat zijn betoog betreffende de moeilijkheden om deze te hernieuwen bij terugkeer, niet dienstig kan worden aangevoerd.

De bestreden beslissing stelt voorts dat blijkens objectieve informatie personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, zoals verzoeker *in casu*, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (RSA/PRO ASYL-rapport, maart 2025, p. 20; “*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, september 2024, p. 19-20: “*Statushouders die in of na december 2020 een aanvraag hebben ingediend, zouden in principe dus een AFM moeten hebben.*”).

De Raad benadrukt hierbij dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 19). Toen verzoeker in Griekenland was, had hij derhalve een fiscaal registratienummer ontvangen waarmee hij toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning.

Uit objectieve informatie blijkt dat deze AFM geldig blijft zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de ADET verloopt, wordt het AFM gedeactiveerd totdat de ADET wordt verlengd (RSA/PRO ASYL-rapport, maart 2025, p. 21: *"the AFM is automatically deactivated upon the expiry of the residence permit and cannot be used until the ADET is renewed"*). Het is de geldigheid van de verblijfsvergunning die belangrijk is, niet het al dan niet kwijt zijn van de gedrukte verblijfsvergunning. Aangezien verzoekers verblijfsvergunning niet verloopt voor 25 oktober 2026, is zijn AFM dus ook geldig tot die datum.

Hetzelfde geldt voor zijn sociale zekerheidsnummer (AMKA). De AMKA wordt pas gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt: *"According to the latest JMD F80320/109864/14.12.2023, the Social Security Number (AMKA) is deactivated a day after the residence permit expires"* (AIDA-rapport, juni 2024, p. 248). In dit verband wijst de Raad erop dat de beschikbare landeninformatie niet wijst op bijzondere problemen waar verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland de procedure om een AMKA te verkrijgen nog dient te voltooien. Verzoeker toont niet aan dat hij dit bij terugkeer naar Griekenland niet in orde zou kunnen brengen.

Uit de informatie waaraan in de bestreden beslissing gerefereerd wordt, blijkt voorts dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van zijn AMKA, wanneer hij daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: *"If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription"* (UNHCR Greece, *"Living In Greece – Access to healthcare"*, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 49-50). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR, *"Information Guide for Beneficiaries of International Protection"*, beschikbaar op: https://migrant-integration.ec.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf). NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 50).

Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging of artikel 4 van het Handvest. De Raad herinnert er hierbij overigens aan dat verzoeker zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen.

Verzoeker brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen bij die hier anders over doen denken.

Zijn betoog in zijn verzoekschrift omtrent de situatie waarmee statushouders geconfronteerd worden bij de vernieuwing van hun verblijfsdocumenten, is niet dienstig gezien deze situatie niet op hem van toepassing is daar hij op heden nog steeds over een geldige Griekse verblijfsvergunning beschikt.

3.3.6. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld volstaat het gegeven dat verzoeker bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, niet om te besluiten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten zijn wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Uit de gedragingen van verzoeker blijkt immers dat hij geenszins de intentie had om in Griekenland een duurzaam bestaan op te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Verzoeker verklaarde immers zelf dat hij in Griekenland was om naar België te kunnen komen, en dat hij er nooit aan gedacht heeft in Griekenland te blijven (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 10).

De Raad acht het niet onredelijk om van verzoeker, die in Griekenland werd erkend als vluchteling, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Uit de verklaringen en het gedrag van verzoeker blijkt evenwel niet dat hij doorgedreven pogingen heeft ondernomen om werk en onderdak te zoeken of om de taal te leren. De houding en het handelen van verzoeker duiden er daarentegen op dat hij geenszins van plan was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verzoeker maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die hij er verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt hem in dit verband bovendien toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonst. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

In zoverre verzoeker zijn verklaringen louter herhaalt en ingaat op de algemene landeninformatie aangaande de toegang voor statushouders tot werk, arbeid, sociale voorzieningen en gezondheidszorg, werpt hij hiermee geen ander licht op de correcte en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing hieromtrent:

“Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Zo blijkt immers dat u zich niet tot de Griekse overheid hebt gewend om hulp te vragen in verband met werk of huisvesting, daarbij beroep doend op uw rechten als begunstigde van internationale bescherming (CGVS, p. 12). U stelt slechts dat u er nooit aan had gedacht in Griekenland te blijven en dat u niks weet van Griekenland (CGVS, p. 10). Op basis van uw verklaringen kan dus niet gesteld worden dat u voldoende pogingen ondernomen hebt om werk of huisvesting te bemachtigen, en in Griekenland een bestaan uit te bouwen.”

Zo stelt verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij in Griekenland nooit heeft gewerkt, niet weet wat een AFM of AMKA is en dat hij slechts één keer in het opvangcentrum om hulp heeft gevraagd en 70 euro kreeg (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 10, 12). Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij dat het zijn doel was om vanuit Gaza door te reizen naar België (DVZ-verklaring, stuk 7). Hieruit blijkt dus niet dat verzoeker enige intentie had om een duurzaam bestaan uit te bouwen in Griekenland. Dit wordt bevestigd door het feit dat verzoeker zijn reisdocumenten kreeg op 5 december 2023 en reeds eind februari 2024 doorreisde naar België.

Wat de foto's betreft die verzoeker neerlegt in zijn aanvullende nota waaruit zou moeten blijken dat hij in Griekenland in kraakpanden verbleef, merkt de Raad vooreerst op dat uit deze foto's geenszins kan blijken waar, wanneer en onder welke omstandigheden dat deze foto's werden genomen, noch kan opgemaakt worden of het daadwerkelijk foto's van zijn verblijfplaats betreffen.

Verzoeker staat zelfs niet op deze foto's. In elk geval is de Raad van mening dat verzoeker eerder zeer beperkte stappen heeft gezet op het vlak van huisvesting en tewerkstelling en Griekenland al verliet korte tijd na het verkrijgen van zijn vluchtelingenstatus en zijn reisdocumenten. Hierdoor kan hij bezwaarlijk stellen dat hij geen kans maakte op het verkrijgen van een job of onderdak of toegang tot medische zorgen. Het algemeen betoog in zijn verzoekschrift doet hier geen afbreuk aan. Aangezien geen oprechte intentie kan blijken om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland, is het voor verzoeker onmogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland en slaagt hij er op geen enkele manier in om aan te tonen dat zijn rechten als statushouder er niet werden geëerbiedigd.

Verzoeker, die geen blijk geeft van een bijzondere kwetsbaarheid, toont verder niet aan dat hij niet de nodige zelfredzaamheid heeft om in zijn levensbehoeften te voorzien.

Waar verzoeker onder verwijzing van algemene landeninformatie nog stelt dat hij bij terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een erbarmelijk situatie, toont hij niet *in concreto* aan dat hij zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat hij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Gelet op de hoger aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, kan de Raad de redenering van verzoeker niet volgen dat de socio-economische moeilijkheden die hij in Griekenland zou ondervinden gelijkstaan met een "*situatie van onmenselijke behandeling*".

De loutere verwijzing naar algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing over zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker dient *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij blijft daartoe evenwel in gebreke.

Bovendien dienen bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling.

In casu heeft verzoeker internationale bescherming verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-*acquis*, dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken. De Raad ontwaart noch in het persoonlijk onderhoud van verzoeker, noch in het verzoekschrift concrete en ernstige stappen die hij zou hebben ondernomen met het oog op het vinden van huisvesting of tewerkstelling, zoals reeds hoger uiteengezet.

Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

3.3.7. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de toegang tot de gezondheidszorg totaal onvoldoende is en bovendien beduidend minder goed dan voor Griekse onderdanen.

Verzoeker toont ergens nergens concreet bewijs dat de mogelijkheden of beperkingen om in dit verband zijn rechten als statushouder uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Griekse onderdanen kunnen worden geconfronteerd.

In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg, volstaat dit verder op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Zoals hierboven reeds gesteld, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als voor Griekse onderdanen geldt. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en hij als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. Verzoeker slaagt hier echter niet in. Verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijk met de hulp van de Griekse autoriteiten of

hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg of deze niet zou kunnen genieten.

De Raad herinnert er hierbij aan dat situaties die geen “*zeer verregaande materiële deprivatie*” teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [arrest *Ibrahim e.a.*, punten 91-94 en arrest *Jawo*, punten 93-97].

Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zouden zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, *in casu* België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, *in casu* Griekenland, kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker bij terugkeer naar die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94 met verwijzing naar het arrest *Jawo* van datzelfde Hof). Zo er al sprake zou zijn van een mogelijk kwaliteitsverschil in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg, sociale bescherming en aangepast onderwijs, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zal belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Uit het loutere gegeven dat verzoeker stelt psychisch vermoeid te zijn (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6; DVZ-dossier, stuk 7, “*bijkomende vragen M-status Griekenland*”) kan evenmin worden afgeleid dat hij zich in Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevond en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor de psychologische problemen van verzoeker.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt of is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Griekenland alle mogelijke middelen zou hebben benut, laat staan uitgeput, om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden.

Verzoeker kan evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in zijn hoofdte sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen, die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat hij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Door in het verzoekschrift louter te verwijzen naar arresten van de Raad met betrekking tot statushouders waarin tot een vernietiging of hervorming wordt overgegaan, benadrukt de Raad vooreerst dat een verwijzing naar haar arresten niet dienstig is wegens gebrek aan precedentenwerking. Ook waar verzoeker verwijst naar arresten van Duitse en Nederlandse rechtbanken, slaagt hij er niet in om aan te tonen dat hij in Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

3.3.8. In zoverre verzoeker verder nog stelt dat hij in Griekenland twee keer werd aangevallen in Kreta en in Athene, treedt de Raad de bestreden beslissing bij in de volgende correcte en pertinente motieven:

“Verder verwijst u naar het feit dat u Griekenland hebt verlaten omwille van twee incidenten van agressie tegenover u, in Athene en in Kreta (CGVS, p. 11). Er zijn echter geen redenen om aan te nemen dat uw rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland in dat verband niet werden gerespecteerd. U slaagde erin die incidenten te gaan aangeven bij de politie, maar liet het zelf na uw aangiftes verder op te volgen (CGVS, p. 11). Daaruit kan allerm minst worden geconcludeerd dat uw rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland niet werden gerespecteerd.”

Bovendien benadrukt de Raad dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, geconfronteerd kunnen worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Naast het feit dat verzoeker deze verklaringen op geen enkele wijze staaft, dient er ook opgemerkt te worden dat de incidenten waarover hij spreekt niet dermate ernstig zijn dat er sprake zou zijn van onmenselijke of vernederende behandeling.

3.3.9. De bestreden beslissing wordt tevens bevestigd waar deze motiveert over de door verzoeker voorgelegde documenten:

“De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De kopieën van uw Palestijnse paspoort, UNRWA-kaart, geboortecertificaat, identiteitskaart, huwelijksakte en de geboortecertificaten van uw gezin (zie administratief dossier, groene map, documenten 1-2 en 5-8) tonen hoogstens jullie nationaliteit, herkomst en identiteit aan. De documenten in verband met uw veroordeling in Palestina (zie administratief dossier, groene map, document 10) hebben geen betrekking op bovenstaande motivering. Op basis van uw Grieks asiëldossier (zie administratief dossier, groene map, document 11 – Dit document werd vertaald met behulp van eTranslation, een geavanceerde neurale vertaaldienst van de Europese Commissie die de nodige garanties biedt op vlak van veiligheid, gegevensopslag en gegevensverwerking binnen de EU) kan slechts worden geconcludeerd dat u in Griekenland een internationale beschermingsstatus hebt aangevraagd en gekregen.”

3.3.10. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend en de rechten die daaruit voortvloeien.

3.3.11. Verzoeker gaf bij aanvang van de procedure als reden voor zijn verzoek om internationale bescherming in België op dat hij sinds Gaza altijd al naar België wou komen, waarbij hij de veiligheid, menselijkheid en goede behandeling vermeldt (DVZ-verklaring, stuk 7).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel betekent dat verzoeker nadat hij de Gazastrook is ontvlucht, via Egypte, naar Turkije is gereisd, en in Europa een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. In dit verband wordt eraan herinnerd dat een persoon het land waarin hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, niet mag kiezen op basis van de kwaliteit van sociale voorzieningen of financiële hulp die hij eventueel in dat land zou kunnen ontvangen in plaats van in een ander land.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, blijkt *in casu* gerechtvaardigd.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

Er liggen geen feiten of elementen voor die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk werd verklaard.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend vijftientig door:

S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP